

AKOS

AGENCIJA ZA KOMUNIKACIJSKA
OMREŽJA IN STORITVE
REPUBLIKE SLOVENIJE

Številka: 0073-13/2017/15

Datum: 5.6.2018

Zadeva: Povzetek pripomb in predlogov iz javne razprave o Splošnem aktu o minimalnih zahtevah pri načrtovanju dostopovnih in razdelilnih točk ter dogovori agencije

Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije (v nadaljevanju agencija) je pred sprejemanjem ukrepov na trgu elektronskih komunikacij, ki bodo pomembno vplivali na trg, skladno z 204. členom ZEKom-1 dolžna pridobiti in primerno upoštevati mnenje zainteresirane javnosti. Agencija je tako 1. 2. 2018 na svoji spletni strani objavila predlog in obrazložitev Splošnega akta o minimalnih zahtevah pri načrtovanju dostopovnih in razdelilnih točk. Obenem je pozvala zainteresirano javnost, naj poda svoje pripombe oziroma morebitne predloge in mnenja do 3. 3. 2018.

Do roka, to je do 3. 3. 2018, je agencija prejela odziv operaterja T-2. Po izteku roka, dne 5. 3., je agencija prejela še odziva operaterjev A1 Slovenije in Telemach, do katerih se agencija ne bo opredelila.

V nadaljevanju je povzetek pripomb zainteresirane javnosti, ki so prišle v predpisanem roku, in odgovor agencije nanje.

Pripomba T-2: ime splošnega akta:

T-2 uvodoma predlaga dopolnitev naziva predmetnega splošnega akta. Predlog novega naziva je »Splošni akt o minimalnih zahtevah pri načrtovanju **in izvedbi** dostopovnih in razdelilnih točk« (dodani del je poudarjen s **krepko pisavo**).

Odgovor agencije:

Agencija se strinja s predlogom in je ustrezno spremenila naziv splošnega akta.

Pripomba T-2: pojasnilo glede obsega regulacije:

T-2 nato želi pojasnilo glede načrtovanega obsega regulacije dostopovnih točk. Agencija je v nedavno izdani odločbi za upoštevni trg 3a operaterju s pomembno tržno močjo (OPTM) dopustila gradnjo dostopovnih omrežij na način točka več točk (P2MP omrežja) z varjenjem vlaken na mestu razcepnikov, ki jih je OPTM namestil v podzemne jaške, kar pomeni tako spregled zakonske zahteve

po obstoju dostopovne točke v novozgrajenih omrežjih, kakor tudi kršitev točk i, ii in iii prvega odstavka 4. člena predloga splošnega akta. V odsotnosti vključitve točk varjenja vlaken med (nelegalno izvedene) dostopovne točke bo splošni akt vodil v absurdno situacijo, ko bomo namesto OPTM regulirani novi vstopniki. Agencija naj torej jasno potrdi, da so v definicijo in zahteve splošnega akta vključene tudi dostopovne točke v P2MP omrežjih ne glede na uporabljeno tehnologijo spajanja vlaken.

Odgovor agencije:

Agencija pojasnjuje, da bo predmetni splošni akt veljal za vse operaterje, ki bodo gradili lastno omrežje. Pri tem ni pomembno, ali ima operater status operaterja s pomembno tržno močjo ali ne (simetrična regulacija). Četrty člen predmetnega splošnega akta je pisan tehnološko nevtrarno. Agencija ni pooblašena za to, da predpisuje arhitekturo omrežja ali način gradnje omrežja. Lastnik dostopovne točke mora le-to predvideti in postaviti tako, da lahko omogoči zainteresiranim operaterjem dostop do le-te brez gradbenih posegov in omogočiti vzpostavitev fizične povezave do vsake lokacije končnega uporabnika posebej. Obveznost postavitve dostopovne točke velja ne glede na arhitekturo omrežja ali tehnologijo gradnje omrežja, ki jo uporablja lastnik dostopovne točke.

Pripomba T-2: 4. člen:

T-2 poudarja, da je gradnjo dostopovnih omrežij za dostop do priključnih točk mogoče izvajati na več načinov, kar še posebej velja v primeru izvedbe P2MP omrežij. Ne glede na število in gostoto priključnih točk na določenem geografsko zaključenem področju, lahko operater gradi eno ali nekaj dostopovnih točk za dostop do več kot 100 priključnih točk ali pa mnogo dostopovnih točk za dostop do le nekaj (manj kot 100) priključnih točk. Razcepniki na dostopovnih točkah, ki se uporabljajo pri izvedbi P2MP dostopovnih omrežij, imajo sicer delilna razmerja 1 :128, vendar razcepnikov takšnega delilnega razmerja operaterji praviloma ne vgrajujejo v dostopovna omrežja oz. na dostopovne točke. Zato je po mnenju T-2 primerneje, da se obveznost zagotavljanja dostopovnih točk opredeli na skupno število priključnih točk v kraju oz. naselju (t.j. na dejansko velikost naselja), kot pa na velikost dostopovnih točk, ki jih operater, ki gradi, načrtuje in izvede v skladu z lastnimi interesi.

T-2 predlaga, da se tretja točka, člena 4 glasi: »Izpolnjevanje zahtev iz prvega in drugega odstavka tega člena je potrebno zagotoviti za dostopovne točke, ki se nahajajo v krajih oz. naseljih z več kot 50 omrežnimi priključnimi točkami.«

Odgovor agencije:

Agencija pojasnjuje, da je v točki ii prvega odstavka 4. člena predloga predmetnega splošnega akta navedeno: »Dostopovna točka mora omogočati iskalcem dostopa povezovanje s podrejenimi omrežnimi priključnimi točkami ali vmesnimi dostopovnimi in razdelilnimi točkami, ki so povezane na to dostopovno točko«. Citirana točka v povezavi s tretjim odstavkom 4. člena ima posledico, da mora lastnik dostopovne točke omogočiti dostop do le-te, če je preko nje neposredno (ali posredno preko podrejenih dostopovnih ali razdelilnih točk) dostopnih najmanj 100 omrežnih priključnih točk. Agencija je določila mejo 100 omrežnih priključnih točk zaradi tega, ker je ocenila, da bo za priključne točke, kjer je posredno in neposredno dostopnih manj kot 100 omrežnih priključnih točk, premalo

interesa iskalcev dostopa, da bi bilo lastniku dostopovne točke ekonomsko smiselno naložiti obveznosti iz 4. člena predmetnega splošnega akta. Vezava obveznosti na število priključkov v naselju ni smiselna, saj število priključkov v naselju ni neposredno povezano z velikostjo dostopovne točke. V enem naselju je lahko več manjših dostopovnih točk, kjer je interes iskalcev dostopa majhen, ali pa je del naselja pokrit z dostopovno točko iz sosednjega naselja. Zaradi navedenega je agencija vezala obveznost na število povezanih omrežnih priključnih točk in ne na velikost naselja.

*Agencija je v izogib morebitnim nesporazumom dopolnila tretji odstavek četrtega člena tako, da se glasi: »Izpolnjevanje zahtev iz prvega in drugega odstavka tega člena je potrebno zagotoviti za dostopovne točke, kjer je možen **neposreden ali posreden** dostop **preko podrejenih dostopovnih ali razdelilnih točk** do najmanj 100 omrežnih priključnih točk.« (dodani del je poudarjen s **krepko pisavo**).*

Pripomba T-2: 5. člen:

T-2 navaja, da širokopasovna dostopovna omrežja temeljijo na optičnem prenosu oz. uporabi optičnih kablov in vlaken. Optična vlakna omogočajo prenos signalov na velike razdalje brez potrebe po regeneraciji signala, vsekakor večje razdalje, kot to omogočajo bakreni pari ali koaksialni kabel. Tudi hišna oz. stavbna komunikacijska napeljava v vedno večji meri temelji na optičnih kablji oz. optičnih vlaknih. Zato ni potrebe po obvezi za zagotavljanje regeneracije ali pretvorbe signala na razdelilni točki, s tem pa odpade tudi potreba po električnem napajanju na mestu razdelilne točke. Zato predlaga, da se alineja iv. prve točke člena 5 navede kot neobvezna ali da se briše.

Odgovor agencije:

Agencija pojasnjuje, da v razdelilni točki niso vedno prisotni samo elementi omrežja, ki ne potrebujejo napajanja (npr. optični delilnik). V razdelilni točki se lahko nahaja aktivna oprema, ki spreminja naravo signala (npr. arhitektura FTTB, ethernet stikalo ipd.). Zaradi teh primerov je predpisana možnost električnega napajanja.. Točka iv prvega odstavka 5. člena predmetnega akta se tako glasi: »zagotavlja električno napajanje za morebitno aktivno opremo in namestitev električnega števca ločeno za vsakega operaterja in najmanj tri operaterje. Električnega napajanja in prostora za števec ni potrebno zagotoviti v stavbah, ki imajo skupaj 8 ali manj stanovanjskih in poslovnih enot.« Običajno električno napajanje v stavbah ni problem, zagotovitev prostora pa tudi ne.

Pripomba T-2: 7. člen:

Po oceni T-2 Agencija nima pristojnosti, da v splošnem aktu, izdanem na podlagi osmega odstavka 9. člena ZEKom-1 regulira ceno na podlagi učinkovitih stroškov (LRIC) in administrativnega WACC. Tu gre za cenovno regulacijo po 13. členu Direktive o dostopu, v katero celo Direktiva 2014/61/EU izrecno ne posega, tovrstne regulacije pa ni mogoče uvrstiti med "tehnična in druga vprašanja".

Odgovor agencije:

Agencija je spremenila predmetni člen v smeri, da je v 7. členu določen izključno način izračuna stroškov dostopa ob odsotnosti dogovora, ne pa konkretna višina stroškov dostopa. Konkretna višina stroškov dostopa je torej stvar dogovora med lastnikom dostopovne točke in iskalcem dostopa.

Agencija ugotavlja, da gre za napačno razumevanje določila splošnega akta, saj akt ne odreja cenovne regulacije po metodologiji dolgoročnih inkrementalnih (prirastnih) stroškov. Vendar pa ima, v skladu z direktivo 2014/61/EU o ukrepih za znižanje stroškov za postavitve elektronskih komunikacijskih omrežij visoke hitrosti, vsaka stranka možnost, da se v primeru nesporazuma med poslovnimi pogajanjimi o tehničnih in tržnih pogojih, obrne na nacionalni organ za reševanje sporov, t.j. agencijo, ki sprejme zavezujočo odločitev za rešitev spora. Agencija v primeru spora po potrebi določi poštene in razumne pogoje, vključno s ceno¹. Vsak mehanizem pokrivanja stroškov ali metodologija določanja cen, ki ga predpiše agencija, mora biti namenjen pospeševanju učinkovitosti in trajnostne konkurence ter povečevanju koristi potrošnikov.

Pripomba T-2: 7. člen:

Kot je T-2 že opozorili v zvezi s predlogom splošnega akta o dostopu do obstoječe infrastrukture, ZEKom-1, ki temelji na Direktivi 2014/61/EU, v zvezi s ceno in pokrivanjem stroškov, vsebuje naslednjo dikcijo: »Agencija določi tako ceno dostopa, da ima ponudnik dostopa razumne možnosti za pokritje svojih stroškov, pri čemer mora biti upoštevan tudi učinek zadevnega dostopa na poslovni načrt ponudnika dostopa, vključno z investicijami infrastrukturnega operaterja, ki je bil zaprosen, da omogoči dostop, zlasti investicijami v fizično infrastrukturo, ki se uporablja za izvajanje elektronskih komunikacijskih storitev.« V nasprotju s tem pa Splošni akt govori o tem, da ceno določi infrastrukturni operater, ob upoštevanju določenih meril, konkretne stopnje donosa (WACC) ter upošteva zgolj stroške učinkovitega zagotavljanja storitev. To je pravzaprav (simetrična) cenovna regulacija po LRIC, kar ni namen določbe 8. odstavek 9. člena ZEKom-1.

Po mnenju T-2 je s Splošnim aktom neprimerno odrediti, da operater, ki ni OPTM:

- sploh nima pravice v pogajanjih predlagati komercialne cene, ki ne temelji na stroškovnem izračunu;
- mora vsako ceno utemeljiti s stroški in administrativnim izračunom WACC;
- mora vložiti sredstva v stroškovni model, ki bo omogočil izračun stroškov učinkovitega zagotavljanja storitev (LRIC),

T-2 opozarja tudi na resne dvome glede izračuna WACC s strani Agencije, ki jih je izrazila Evropska komisija.

Odgovor agencije:

Agencija je spremenila 7. člen tako, da so v njem določena izhodišča za izračun stroškov dostopa v primeru medoperaterskih sporov, ne pa konkretna višina stroškov dostopa. Sedmi odstavek 93. člena, ki ga navaja T-2, ni v ničemer v nasprotju s 7. členom predloga predmetnega splošnega akta. Razumne možnosti pokritja svojih stroškov ima operater zagotovljene, ni pa dovoljeno pokrivanje morebitnih neracionalnosti poslovanja lastnika dostopovne točke iz naslova s tem povezanih stroškov dostopa.

¹ Peti odstavek 3. člena Direktive 2014/61/EU o ukrepih za znižanje stroškov za postavitve elektronskih komunikacijskih omrežij visoke hitrosti

Razumen donos je dosežen preko tehtanega povprečja stroškov kapitala (v nadaljevanju WACC), ki se kot dinamična ekonomska kategorija uporablja v stroškovnih modelih, in ga agencija objavlja na svoji spletni strani. Tako objavljeni WACC agencija uporablja v okviru svojih nalog in pristojnosti, metodologija njegovega izračuna pa sledi splošnim regulatornim usmeritvam agencije in omogoča operaterjem razumno stopnjo donosa na vložena sredstva.

Agencija poudarja, da je v izogib nepotrebnim podvajanjem infrastrukture potrebno zagotoviti iskalcu dostopa razumno ceno. V kolikor bi bila cena nerazumno visoka, bi se iskalcu dostopa bolj splačala lastna investicija, kar pa bi privedlo do neracionalnega podvajanja investicij. V tem primeru bi bila na slabšem oba lastnika neracionalno podvojene infrastrukture.

Agencija nadalje pojasnjuje, da gre za napačno razumevanje določila splošnega akta, saj akt ne odreja niti cenovne regulacije po metodologiji dolgoročnih inkrementalnih (prirastnih) stroškov (LRIC: long-run incremental costs), niti utemeljitve ponudbe s stroškovnim modelom in administrativno izračunanim WACC.

LRIC stroškovna metodologija je metodologija, ki omogoča izračun dolgoročnih stroškov zagotavljanja določenega prirasta poslovnega učinka oziroma inkrementa, ki temelji na osnovi v prihodnost usmerjenih stroškov učinkovitega operaterja. Agencija pojasnjuje parametre te metodologije:

- Z vidika dolgoročne perspektive vsi stroški (vključno z naložbami) postanejo spremenljivi (variabilni) oziroma izogibni.*
- Prirastni stroški predstavljajo razliko med celotnimi stroški poslovanja z vključenim inkrementom in celotnimi stroški poslovanja brez tega inkrementa oziroma drugače povedano prirastni stroški so celotni stroški operaterja, ki bi se jim izognil, če tega inkrementa ne bi zagotavljal.*
- V prihodnost usmerjeni stroški predstavljajo stroške na podlagi stroškovne osnove tekočih stroškov (CCA: current cost accounting). Ta parameter vključuje izračun stroškov na podlagi stroškov najučinkovitejših razpoložljivih tehnologij, ki so trenutno na voljo na trgu.*

Agencija v tem predlogu splošnega akta tako ni zapisala, da bi moral lastnik dostopovne točke upoštevati le dolgoročno perspektivo stroškov, da bi moral upoštevati le inkrementalne stroške in prav tako ni predpisala, da bi moral ovrednotiti investicijske stroške (CAPEX) na podlagi tekočih stroškov, torej stroškov najučinkovitejših razpoložljivih tehnologij, ki so trenutno na voljo na trgu.

Obenem agencija pojasnjuje še, da ni potrebna nikakršna investicija v stroškovne modele, saj predlagani drugi odstavek 7. člena splošnega akta določa, da mora lastnik dostopovne točke prikazati le stroške in primerno stopnjo donosnosti naložbe. Ustreznost izračuna bo opravila agencija pri preveritvi cene v primeru medoperaterskega spora, vrednost WACC pa agencija ravno tako sama izračunava in objavlja na svoji spletni strani.

Agencija poudarja, da se pred vsako spremembo vrednosti WACC opravi nacionalna razprava, čemur sledi notifikacija izračuna WACC pri Evropski komisiji. Postopek torej vsebuje več varovalk, ki zagotavljajo nesporen izračun. Neglede na končni rezultat sedanjega postopka izračuna vrednosti, bo WACC določen in objavljen ter se bo še naprej uporabljal za oceno donosnosti, tako kot se uporablja tudi v preostalih državah Evropske unije.

Pripomba T-2: 7. člen:

T-2 meni, da pri določanju pogojev in parametrov dogovora o dostopu do fizične infrastrukture (vključno s ceno dostopa) infrastrukturni operater in prosilec vstopata v komercialno razmerje. Na kakšen način bo določena in kakšna bo cena dostopa bosta določila dvostransko. Kot sorazmerno rešitev predlagamo, da se prvi odstavek 7. člena splošnega akta skrajša tako, da se glasi: »V primeru reševanja spora Agencija upošteva, da je lastnik dostopovne oziroma razdelilne točke ali hišne komunikacijske napeljave pri določitvi cene dostopa upravičen do povračila vseh nastalih učinkovitih stroškov v zvezi z zagotavljanjem dostopa do njegove fizične infrastrukture, skupaj s primerno stopnjo donosnosti naložbe glede na vložena sredstva.«

T-2 predlaga brisanje drugega in tretjega odstavka 7. člena.

Odgovor agencije:

Agencija sprejema mnenje T-2, da infrastrukturni operater in prosilec vstopata v komercialno razmerje, zato je spremenila 7. člen Splošnega akta, kar je bilo pojasnjeno že v prejšnjih odgovorih. Agencija se ne strinja z brisanjem drugega in tretjega odstavka 7. člena. Drugi odstavek ni nesorazmerno breme, saj mora operater že zaradi nadzora lastnega poslovanja vsaj ustrezno evidentirati stroške. Razkritje teh podatkov ni obvezno, razen v primeru medoperaterskega spora, kjer pa bo kalkulacije opravila agencija sama na podlagi podatkov operaterjev. Tretji odstavek je namenjen preprečevanju zaračunavanja neracionalnosti lastnika dostopovne točke iskalcu dostopa.

Pripomba T-2: predlog za vključitev določil o reševanju sporov:

T-2 predlaga, da naj agencija v posebnem členu Splošnega akta podrobneje določi način vodenja postopka iz 220.a člena ZEKom-1 za primer sporov v zvezi z izpolnjevanjem določil petega in šestega odstavka 9. člena ZEKom-1.

Odgovor agencije:

Agencija pojasnjuje, da spori v zvezi z izpolnjevanjem določil petega in šestega odstavka 9. člena ZEKom-1 ne sodijo med spore zaradi znižanja stroškov elektronskih komunikacijskih omrežij po 220a. členu ZEKom-1. Ne glede na to agencija zavrača predlog določitve načina vodenja postopka reševanja spora glede izpolnjevanja določil petega in šestega odstavka 9. člena ZEKom-1, saj mora agencija v postopku reševanja sporov v skladu z ZEKom-1 uporabljati določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek.

Pripomba T-2: simetrična regulacija:

T-2 navaja, da v obrazložitvi predloga splošnega akta Agencija ob naštevanju izhodišč med drugim navaja: »enakopravna in nediskriminatorna obravnava vseh omrežnih operaterjev (simetrična regulacija)«.

ZEKom-1 ne določa usmeritev glede simetrične regulacije, določa pa regulacijo OPTM. Preden bo Agencija lahko uporabljala izhodišče simetrične regulacije za izvajanje svojih nalog in uporabo pooblastil T-2 pričakuje novo novelo ZEKom ali nov ZEKom. Do tedaj pa po mnenju T-2 izvajanje petega in šestega odstavka 9. člena ZEKom-1 temelji na komercialnih dogovorih med operaterji ter operaterji in investitorji v stavbe in javno komunikacijsko infrastrukturo.

S tem ne zanika, da določbe »Splošnega akta o dostopovni in razdelilni točki« ne nakazujejo smeri k simetrični regulaciji.

Odgovor agencije:

ZEKom-1 v petem odstavku 9. člena predpisuje, da morajo biti komunikacijska omrežja in pripadajoča infrastruktura iz 2. odstavka tega člena grajeni tako, da omogočajo njihovo skupno uporabo. Določa se način gradnje, ki velja za vse, ki navedena komunikacijska omrežja gradijo - ne ločuje se OPTM in ostalih operaterjev. V petem odstavku je tako eksplicitno določilo, da mora biti vedno postavljena dostopovna točka, ki omogoča skupno uporabo dostopovnega dela omrežja. V tem smislu lahko rečemo, da gre za simetrično regulacijo na področju gradnje komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture iz drugega odstavka 9. člena ZEKom-1. Šesti odstavek 9. člena ZEKom-1 pa prav tako enotno ureja, da mora biti pri gradnji večstanovanjskih in poslovnih stavb projektirana in zgrajena komunikacijska infrastruktura v skupnih delih stavbe. V projektu in gradbeni izvedbi te infrastrukture mora biti predvidena in izdelana razdelilna točka, tako da je posameznemu operaterju omogočena povezava do vsakega dela stavbe (naročnika) posebej. Navedeno se smiselno upošteva tudi pri rekonstrukciji hišne komunikacijske infrastrukture.

Pripomba T-2: nadaljnji postopek sprejemanja Splošnega akta:

T-2 navaja, da določbe predloga »Splošnega akta o dostopovni in razdelilni točki« bistveno vplivajo na razmerja med operaterji na telekomunikacijskem trgu, in sicer s podobno težo kot regulatorne odločbe izdane operaterjem s pomembno tržno močjo. Zato T-2 pričakuje, da bo Agencija splošni akt smiselno dopolnila oziroma preoblikovala na način, da bodo odpravljene pomanjkljivosti predloga, na katere opozarja v pripombah, ter da se bo na ta način pripomoglo k zagotavljanju koristi za razvoj trga in končne naročnike. Le tako bo splošni akt mogoče učinkovito uporabljati tudi v praksi.

Odgovor agencije:

Agencija pojasnjuje, da je splošni akt sprejela na podlagi osmega odstavka 9. člena ZEKom-1 in v njem uredila tehnična in druga vprašanja, ki nastanejo pri izvrševanju petega in šestega odstavka tega člena. Primerjava z regulatorno odločbo je po mnenju agencije pretirana, regulatorna odločba je bistveno bolj podrobna, saj med drugim lahko tudi s konkretnim zneskom predpisuje cene. Takih podrobnosti v splošnem aktu ni. Do posameznih konkretnih predlogov pa se je agencija opredelila že v predhodnih odgovorih.

Pripomba T-2: čas sprejemanja splošnega akta:

T-2 v zaključnem odstavku poudarja, da 5. odstavek 9. člena ZEKom-1 že vse od začetka veljavnosti zakona med drugim določa, da morajo biti komunikacijska omrežja in pripadajoča infrastruktura grajena tako, da omogočajo skupno uporabo. Za namen izvrševanja tega člena zakona je bila Agencija dolžna izdati splošni akt že v letu 2013. Ker tega ni storila, je odsotnost predpisov izkoristil OPTM, ki je s spremenjenim načinom gradnje optičnih krajevnih omrežij onemogočil razvezan dostop do njih. V primeru optičnih P2MP omrežij dostopovna točka predstavlja mesto, kjer je nameščen razcepnik. S spajanjem vlaken in nameščanjem razcepnikov v jaške, OPTM gradnje omrežij ni izvajal tako, da bi bila omogočena skupna uporaba in da bi bile zagotovljene ustrezne dostopovne točke. Tako sicer povsem pozdravljajo določila predloga splošnega akta o tem, da morajo biti dostopovne in razdelilne točke izvedene na način, da omogočajo dostop do delov omrežja posameznega operaterja tudi drugim operaterjem, opozarjajo pa na to, da je bila Agencija takšen splošni akt, ki bi določal načine gradnje omrežij, da bodo ta omogočala skupno uporabo skladno z 9. členom ZEKom-1, dolžna izdati že nekaj let nazaj. Gre namreč za zakonsko določeno obveznost Agencije, zato pričakujejo, da bo s strani Agencije sanirana tudi situacija pri optičnih P2MP omrežjih, ki v primeru spajanja vlaken in nameščanja razcepnikov v jaške, skupne uporabe in dostopa do ustreznih dostopovnih točk ne omogočajo. Le tako, da bodo določila o načinu izvedbe dostopovnih točk veljala za vse tipe omrežij, se lahko poveča družbena korist in korist za končne uporabnike elektronskih komunikacijskih storitev, hkrati pa se lahko le tako zagotovi skladnost z zakonskimi določili.

Odgovor agencije:

Agencija v zvezi s pripravo predmetnega splošnega akta pojasnjuje, da sprejem splošnega akta nima vpliva na arhitekturo omrežja ali na način gradnje omrežja, saj agencija nima pristojnosti za postavljanje omejitev na teh področjih. Navedeno velja tako za OPTM kot za ostale operaterje.

Agencija poudarja, da zakonodajalec ni predvidel konkretnih rešitev (npr. razvezave), temveč je predvidel samo, da mora dostopovna točka omogočati fizično povezavo, načina izvedbe pa ni predpisal.

Agencija je zasnovala splošni akt tako, da je tehnološko nevtralen in ne opredeljuje tehničnih rešitev, na osnovi katerih se zagotovi dostop. Agencija se je za tak pristop odločila zato, da bi minimalno posegala na trg, ob sočasnem omogočanju dostopa do omrežja neodvisno od načina gradnje. Način gradnje omrežja, ki ga bo uporabljal posamezen infrastrukturni operater, je stvar izbire posameznega operaterja. Ravno tako je stvar operaterjev, da se glede na konkretne okoliščine (tehnološke, poslovne in druge) dogovorijo o podrobnostih skupne uporabe fizične infrastrukture. Pri tem je ključno, da je iskalcem dostopa omogočen dostop do vseh dostopovnih oziroma razdelilnih točk, kar se zagotovi z njihovo postavitvijo v skladu s predmetnim Splošnim aktom, in posledično do končnih uporabnikov.